

джгата, като започнете отъ червения и дойдете до виолетовия. При това, следете, какви цвѣтове произвежда изговарянето на думитѣ любовь, мъдрость, истина и др. Любовьта трѣбва да произведе червенъ цвѣтъ, мъдростъта — жълтъ, истината — синь. Ако при изговаряне на тия думи, предъ васъ не изпъкнатъ тѣхнитѣ цвѣтове, това показва, че вие сте изгубили първичния езикъ, на който тия думи сж били изговаряни. Всѣка дума, при изговарянето на която не се произвежда съответствуващъ цвѣтъ, не е естествена, не е първична дума. Въ нея е вложенъ нѣкакъвъ чуждъ елементъ, отъ който тя трѣбва да се освободи. Казватъ за нѣкого, че лицето му е пожълтѣло, станалъ е като светия, придобилъ е голѣма мъдрость. Когато лицето или тѣлото на човѣка пожълтява, това показва, че умствената му енергия се е отбила отъ своя пжтъ и е слѣзла на физическия свѣтъ. Следователно, умътъ на човѣка трѣбва да зрѣе, да пожълтява, а не тѣлото му. Тѣлото не се нуждае отъ жълтъ цвѣтъ. Всѣка дума, всѣки цвѣтъ трѣбва да бжде на своето мѣсто. Не сж ли на мѣстото си, тѣ не произвеждатъ нужния ефектъ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

* —
25. Лекция отъ Учителя, държана на 2 май, 1926 г. София.